

Utassy József

Morgolódó

Péntek Imréhez

*Mondják,
hogy higgyek.*

*Újra?
És ezeknek?!*

Hiszen ezeknek még a szemük sem áll jól!

*Belerakják a nemzeti jövedelmet
egy óriás kalapba:
és volt pénz:
nincs pénz!*

*Helyette fölmutatnak vizsgálatul
egy nyamvadt békegalambot.*

*Ó,
Rodolfó!*

*Gátlástalan tanítványaid
eltüntetik előbb-utóbb
az országot is.*

*Hát hogyan higgyek én
egy zsebmetsző
rezsimmek?*

Hogyan!

Csoda kell!

Engedd kivillanni
szoknyád alól térded,
fürödj meg szemem tavában,
nézd, ragyogok érted:
engedd kivillanni
szoknyád alól térded!

Szél barátom és én
megleljük a módját:
amikor átmegy az utcán,
rád borítjuk szoknyád,
szél barátom és én
megleljük a módját.

Csoda kell, csoda kell
terekre, utcákra,
nagyon kell már egy kis csoda,
lelkünk hogy fölrázza:
csoda kell, csoda kell
terekre, utcákra!

A tarka sokaság
mind pénz után lohol,
ám a boldogság madara
itt lobog vállamon:
a tarka sokaság
mind pénz után lohol.

Barát barát mellett
suhog el szótlánul,
ez magazint olvas, az sír,
amaz jiddist tanul:
barát barát mellett
suhog el szótlánul.

Lófrál a közöny, mint
Delhiben szent tehén –
Borítsuk rá ezt a szoknyát
kedvesemre, te szél:
lófrál a közöny, mint
Delhiben szent tehén.

*Csoda kell, csoda kell
terekre, utcákra,
nagyon kell már egy kis csoda,
hogy lelkünk fölrázza:
csoda kell, csoda kell
terekre, utcákra!*

*Engedd kivillanni
szoknyád alól térded,
fürödj meg szemem tavában,
nézd, ragyogok érted:
engedd kivillanni
szoknyád alól térded!*

*Szél barátom és én
megleljük a módját,
amikor átmegy az utcán,
rád borítjuk szoknyád:
amikor átmegy az utcán,
rád borítjuk szoknyád.*

Bertalanosdi

*Mi bajod lett hirtelen,
Bertalan?!*

*Úgy süt a Nap,
szinte cseng:
vertarany!*

*Ne légy hozzám szívtelen,
Bertalan!*

*Egyhangú vagy,
mint a szent
estharang.*

*Mondd,
miért bánsz így velem,
Bertalan?*

*Szertelen vagy,
szertelen:
Bertalan!*

*Mégis-mégis,
ameddig élek én:
tied minden porcikám,*

Bercikém!